

Ч У М А В И

Една е у майка, на братя седмина,
Петкана девойка напета,
И дойдоха нея да искатъ Загорци —
Презъ деветъ села отъ десето.

Босилко Радойкинъ, най-личенъ Загорецъ,
Допратилъ е китени свати:

Петкани невянъ и огърлица бисеръ, —
А майце ~~На майка~~ ъ похти съ позлати.

Шестима я братя не вричатъ; далеко —
И майка сама не пристава...
Най-малкъ братъ Лазаръ, единъ само склоненъ,
Потихомъ ги тѣй увещава:

«Не връщайте, майко; — такъва касметъ се
Не всякога пада на сгода;
Босилко е личенъ и ударенъ момъкъ,
Изъ първи отъ първа е рода.

Дали му се лесно доброто намира,
Доброто и харното име?
За връщане лесно, — но вижте отпосле
Сами да не се пишманеме.

Далеко било ужъ, — това да е грижа!
Та ние сме братя седмина,
Наредъ по веднѣжъ да ъ идемъ на гости —
И седемъ сж пѣти въ година!»

Полъга се стара Петканина майка,
Несговорни братя склониха.
Неделя бе днеска, презъ горня неделя
Петкана девойка женѣха...

И дѡма се върнаха весели братя
Отъ сестрина сватба въ Загоре;
Но щомъ се те върнаха, черната чума
Сполетя ги въ бащино дворе.